

AYHAN GÖKHAN

Boldogság

Eléri őket a veszély tudata, és a levegő szűk folyosóin a méreg, mint fecskendőn át érkező gyógyszer, s abban a pillanatban a lakosság magára veszi a menekülést ruha és illem helyett,

vezetékekből elfogy a víz, vezeklésekből elfogy az élet,

nincs fájdalom egy ponton túl, egy pontban foglalom össze a menekülést: üresen hagyott házakban, kulturális és nagyon fontos eseményt megtárgyaló intézményekben a veszély minden széket zavarba ejt, s a ház, a kulturális és nagyon fontos eseményt megtárgyaló intézmény a gondos, Lükianosz korabeli isten nevében újrateremtetik: kórterem a ház, a kulturális és a nagyon fontos eseményt megtárgyaló intézmény,

kórtermekbe nem érkezik vendég, megállapítást nyer, hogy jó, milyen jó, ahova nem érkezik vendég, megállapítást nyert, nincs tartós betegség, szép, tiszta, napfényes kórterem van, sok-sok várakozó szék, már-már öröm, szentség, felelőtlenség,

tétlen várakozás őshonossága, pár hónap múlva megérkező állatok diktatúrája, mint letűnt birodalom helyén új nemzedék, nemzetség szokásrendet foglal, visszaálljon a kórterem házzá, kulturális és nagyon fontos eseményt megtárgyaló intézménnyé, hiszen ez lehetetlen, mától új medret választ magának az élet.

Megsimogatom az állatokat

Kabai Lóránt emlékére

Az állatokhoz hasonló beszédem kifordítom, mint gyerekek kezét fordítják ki gyerekek gonoszán, ettől állatok nyelvén szólalok meg, beszédem állatok nyelve közé akadt kéz, lábért, gyerekért, simogatásért, az állatok beszédén tett sétában, gyerekkézérdő tisztásán, hűvös fűszálán az állat felismerhető, vagy nem, mint kézről nem alkot véleményt másik kéz a maga őszinteségében, születtem állatok simogatásáért, lábáért, gyerekekért, erdők sírásáért.